

Arrest

nr. 122 524 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. Z. (...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Kapisa. U bent geboren in het dorp Akhonzadgan nabij de stad Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa. Buiten tijdens uw opleiding in het leger in Kabul de laatste 4-4,5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, verbleef u ook steeds in uw geboortedorp in Kapisa. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw vader overleed 3 jaar geleden. Uw moeder en broers en zussen verblijven momenteel in uw regio in Kapisa.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

De laatste 4-5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan volgde u een opleiding in het Military Training Center van het Afghaanse Nationale Leger (ANA) in Pul-e Charchi in Kabul, om u voor te bereiden op uw legerdienst. U volgde er de opleiding/specialisatie voor het onderhoud van de grote voertuigen. Na uw afstuderen had u 15 dagen vakantie en u belde naar uw familie in Mahmoud Raqi in Kapisa want u wilde hen graag gaan bezoeken. U vernam echter van uw vader dat er problemen waren gekomen met de taliban. Hij vertelde u dat kort na uw vertrek naar het leger in Kabul, deze problemen met de taliban waren begonnen. De lokale taliban van uw regio kwamen naar het huis van uw familie met de boodschap dat u, hun zoon, niet mocht dienen in het leger maar dat hij hen moest vervoegen in de jihad strijd. Indien u dit bevel niet zou inwilligen en indien ze u ergens zouden zien, dan zouden ze u vermoorden. Uit vrees voor uw leven besloot u niet meer naar huis terug te keren en het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan in jauza (mei-juni) 2007. U verbleef 3 jaar in de stad Isfahan in Iran en vertrok vandaar in het voorjaar van 2010 naar Europa. Tijdens uw reis verbleef u meer dan 6 maanden in Griekenland, 1 maand in Italië en 1 week in Frankrijk. U kwam in België aan op 4 augustus 2011 en vroeg asiel aan op 10 augustus 2011.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te worden door de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw verkiezingskaart, 2 certificaten van de opleiding die u volgde bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA), uw werkbadge en volgnummer bij ANA, enkele foto's en de enveloppe waarin deze documenten naar België werden verstuurd.

Op 30 april 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake uw asielaanvraag. Deze beslissing werd echter, inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 november 2013 in het arrest met nummer 113650. Deze beslissing werd vernietigd omdat door de RvV werd vastgesteld dat uw administratief dossier onvoldoende informatie bevatte over de specifieke veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi, waarvan u afkomstig bent. Hieronder vindt u dan ook de nieuwe beslissing van het CGVS inzake uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, is omdat u de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België niet op voldoende overtuigende wijze kan aantonen en omdat bovendien deze problemen 6 jaar na de door u aangehaalde feiten sowieso als niet meer actueel worden beschouwd.

Hoewel het CGVS uw verklaringen over het feit dat u een opleiding volgde in het Kabul Military Training Center in Pul-e Charchi in 2007 ter voorbereiding van uw legerdienst niet wil betwisten, toont u op basis van diezelfde verklaringen niet op afdoende en voldoende overtuigende wijze aan dat u op dit moment bij een huidige terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke en doelgerichte vrees heeft voor vervolging vanwege de taliban. Dit omwille van volgende twee redenen.

In eerste instantie komen uw verklaringen over de problemen die u 6 jaar geleden zou hebben verkregen met de taliban naar aanleiding van uw toetreding tot het Afghaanse Nationale Leger en de opleiding die u volgde in Kabul ter voorbereiding op uw legerdienst, op verschillende punten eerder vaag, vreemd en weinig overtuigend over, waardoor de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook ernstig in twijfel kan getrokken worden.

Zo heeft u eigenlijk geen idee wanneer juist het probleem met de taliban voor u begon, u kan hierover alleen maar zeggen dat uw vader u vertelde dat het begon nadat u vertrok naar Kabul voor uw

opleiding bij het leger (CGVS, p. 12). U weet ook niet hoeveel keer de taliban zouden gekomen zijn naar het huis van uw familie, u denkt twee keer. Maar wanneer ze juist zouden gekomen zijn en hoelang er dan tussen die twee bezoeken zou geweest zijn, daar heeft u ook niet het minste idee van. U werd gewoon verteld door uw vader dat ze gekomen waren en dat u niet naar huis moest komen want dat u anders jihad zou moeten doen (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt of u hierover dan niet meer in detail doorvroeg bij uw familie, het ging immers toch om u persoonlijk, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat ze gewoon zeiden dat het voor u niet mogelijk was om naar huis te komen want dat de taliban u niet met rust zouden laten (CGVS, p. 13). Ook over deze jihad die u dan met hen zou moeten doen kan u verder niets meer specifiek vertellen. Dat zouden ze niet gezegd hebben en u was daar ook niet dus u weet het niet (CGVS, p. 13). Wanneer u dan nog een keer de vraag wordt gesteld of u dan niet meer doorvroeg aan uw vader wat er concreet gebeurd en gezegd was, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat uw familieleden analfabeten zijn en dat dat het enige was wat ze u vertelden (CGVS, p. 13). Uw antwoorden hier blijven zeer weinig concreet en weinig zeggend, wat toch bijzonder vreemd overkomt aangezien het hier toch om uw eigen persoonlijke situatie en problemen gaat. Met dergelijke verklaringen wekt u eerder een indruk van desinteresse in net die problemen die de directe aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Dergelijke houding ondermijnt dan ook op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

U zou ook nooit met iemand van uw werk of van de opleiding die u volgde gesproken hebben over deze problemen en de enige reden die u hiervoor kan geven is dat ze dan over u getwijfeld zouden hebben en dat u dan problemen zou gekregen hebben (CGVS, p. 13). Ook heeft u nooit een poging gedaan om een klacht of aangifte van deze problemen in te dienen bij de autoriteiten of bij de politie (CGVS, p. 14). Verder stelt u dat indien u het leger zou geïnformeerd hebben dat u wilde stoppen met uw werk/dienst daar dat ze u dan gedwongen zouden hebben om te blijven en uw 'duty' af te maken, dus dat u ook ontsnapt bent van het leger (CGVS, p. 14). Hierbij kan meteen de nuancering en opmerking gemaakt worden dat u niets te vrezen heeft vanwege het Afghaanse Nationale Leger omwille van het feit dat u bent vertrokken zonder hen op de hoogte te brengen en zonder uw 'duty' af te maken. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan geen berichten zijn van bestraffing na desertie uit het leger (zie Algemeen Ambtsbericht Afghanistan 2011, p. 25, toegevoegd aan administratief dossier).

In tweede instantie wordt door het CGVS geoordeeld dat deze problemen met de taliban, die u verklaart in 2007 voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben gehad en waaraan door het CGVS weinig geloof wordt gehecht, nu 6 jaar na datum sowieso niet meer als actueel kunnen worden beschouwd. Het komt zeer onwaarschijnlijk en zeer weinig aannemelijk over dat u nu in 2013, 6 jaar nadat u enkele maanden een opleiding volgde bij het leger, bij een huidige terugkeer naar Afghanistan nog steeds omwille hiervan zou gevisieerd worden door de taliban. Hierbij kan bovendien opgemerkt worden dat wanneer u hier meer specifiek naar gevraagd wordt, naar contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan sinds uw vertrek en naar wat u weet van de huidige stand van zaken van de problemen die u daar jaren geleden had, dat uw verklaringen dan opnieuw getuigen van weinig interesse in uw eigen zaak en eerder vaag en weinig concreet overkomen. In het begin van het interview vertelt u dat u uw moeder één of twee keer per maand belt, gewoon om te weten hoe het met haar gaat (CGVS, p. 10). Ook toen u 3 jaar in Iran was had u contact met uw familie, opnieuw gewoon om nieuws te krijgen en om te zien of alles ok was (CGVS, p. 15). Het feit dat hier nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ook maar zou geïnformeerd hebben naar de situatie en verdere ontwikkelingen van uw probleem in Afghanistan na uw vertrek, komt toch vreemd over en wekt opnieuw deze houding van desinteresse in uw eigen situatie. Wanneer u dan naar het einde van het interview toe meer specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de verdere evolutie en huidige situatie van de problemen die u had voor uw vertrek, dan blijft uw antwoord opnieuw zeer weinig zeggend en eerder oppervlakkig. U kan alleen maar zeggen dat het er nog steeds hetzelfde is, dat er nog steeds dezelfde mensen zijn en dat het land tot op dit moment nog steeds niet veilig is (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt om meer op uw persoonlijke problemen en uw situatie te focussen, wat uw familie u hierover precies vertelt, dan kan u opnieuw alleen maar het eerder vage en weinig zeggende antwoord herhalen dat u nog steeds in gevaar bent en dat ze u niet zullen laten gaan als u zou terug gaan (CGVS, p. 14). Op de vraag of u iets meer van concrete gegevens kan aanbrengen die erop kunnen wijzen dat u nu, 6 jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds persoonlijk en doelgericht zou gevisieerd worden door de taliban, kan u slechts het weinig specifieke en eerder oppervlakkige

antwoord geven dat iedereen daar toch over weet dat als je een target bent en als ze jou bedreigen dat de tijd daar dan geen verandering in zal brengen, dat ze je zelfs na 5 of 10 jaar nog zullen vinden en dat ze zullen doen wat ze willen (CGVS, p. 14). Tot slot wordt u dan gevraagd of uw familie na uw vertrek uit

Afghanistan nog iets vernomen heeft van de taliban of op de één of andere manier nog werd gecontacteerd door de taliban, zowel tijdens dat u in Iran was als nu meer recent. U antwoordt van niet en voegt daaraan toe dat ze niet elke keer terugkomen, maar dat ze weten wat te doen als je niet naar hen luistert (CGVS, p. 14). Sinds uw vertrek 6 jaar geleden uit Afghanistan heeft uw familie dus niets meer gehoord van de taliban, wat toch vreemd overkomt aangezien u nu verklaart dat de taliban nog steeds naar u specifiek op zoek zouden zijn, dat u bij een actuele terugkeer nog steeds een doelgerichte en persoonlijke vervolging heeft te vrezen vanwege de taliban (CGVS, p. 14). Indien de taliban nu nog werkelijk naar u op zoek zouden zijn, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze na uw vertrek ten minste nog naar u zouden komen informeren zijn bij uw familie. Dergelijke vreemde en weinig logische verklaring stelt opnieuw ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u vertelt en wijst er bovendien duidelijk op dat u op dit moment bij een actuele terugkeer naar Afghanistan niets te vrezen heeft.

Tot slot kan ook nog kort de bemerking gemaakt worden dat u verklaart voor uw aankomst in België een maand in Italië te hebben verbleven en een week in Frankrijk (CGVS, p. 15-16). U heeft echter in geen van beide landen asiel aangevraagd en de enige reden die u hiervoor kan geven is dat u het niet deed omdat mensen onderweg u zouden gezegd hebben dat het beter was om naar België te komen (CGVS, p. 15-16). Van een asielzoeker die zijn land van herkomst verlaat uit vrees voor vervolging wordt logischerwijze en redelijkerwijze verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt en de asielinstanties contacteert in het eerste veilige land waar hij aankomt en zeker indien hij daar meer dan een paar dagen verblijft. Het feit dat u dit tot twee keer toe niet blijkt te hebben gedaan, ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aantoot bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Hier kan meteen ook al de opmerking gemaakt worden dat u geen taskara of Afghaans identiteitsbewijs kan voorleggen. De documenten die u neerlegt in verband uw opleiding en voorbereiding tot uw legerdienst bij ANA in 2007 worden zoals eerder aangehaald niet betwist door het CGVS. Deze vormen echter geen bewijs voor uw persoonlijke problemen met de taliban. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat de foto's die u voorlegt geposeerd overkomen. Hier komt het vreemd over dat u geen foto's kan voorleggen van tijdens de trainingen en de opleiding in een duidelijke en spontane context/omgeving. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Kapisa erg verschillend is tussen de zuidelijke en de noordelijke districten. In de bergachtige zuidelijke districten is er zeer veel AGE en ANSF activiteit. Het overgrote deel speelt zich af in het district Tagab, waarbij acties worden uitgevoerd langs beide zeiden. Het komt hier bijna wekelijks tot gevechten en explosies, waarbij ook geregeld burgers om het leven komen. Occasioneel komt het ook tot een treffen in het district Nijrab. In de noordelijke districten die aansluiten bij de relatief rustige Shamali vlakke en waartoe het district Mahmoud Raqi behoort, is echter amper sprake van dergelijke activiteit.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dus dat de veiligheidsincidenten in de provincie Kapisa zich concentreren in welbepaalde districten. Er wordt melding gemaakt van talrijke incidenten in het zuidelijke district Tagab en in de naburige districten Nijrab en Alasay. In de overige districten, buiten het onrustige zuiden van de provincie, plegen de opstandelingen af en toe een aanslag op een hooggeplaatste overheidsfiguur. Betreffende het district Mahmoud Raqi wordt er melding gemaakt van één incident, waarbij in februari het hoofd van de provincieraad ontsnapte aan een aanslag met een RCIED net buiten Mahmoud Raqi. Bij deze aanslag raakte één bodyguard gewond. Verder blijkt uit het zeer uitgebreide geraadpleegde bronnenmateriaal nergens dat er zich in de periode van verslaggeving nog enige conflictgerelateerde incidenten zouden hebben voorgedaan, noch dat er burgerslachtoffers zouden gevallen zijn in het district Mahmoud Raqi en kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van algemeen willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit

Mahmoud Raqi in Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Vooreerst stelt hij dat Afghanistan als uiterst onveilig is beschreven in het advies van de FOD Buitenlandse Zaken, terwijl de commissaris-generaal oordeelt dat de situatie veilig is. Verzoeker verwijst naar Cedoca en andere bronnen waaruit blijkt dat er nog steeds geen sprake is van onveiligheid in zijn district. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 113.150 van 21 november 2013 waaruit blijkt dat de Kapisa onveilig is. Hier houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening mee. Uit het administratief dossier blijkt niet dat het CGVS zich niet schikt naar de vraag van de Raad om aanvullend onderzoek uit te voeren. Nergens blijkt dat er informatie werd bijgevoegd aan het dossier. Verzoeker voert ook aan dat zijn individuele situatie moet worden onderzocht, rekening houdend met zijn leeftijd, afkomst, scholing enzovoort. Er moet immers bij de subsidiaire bescherming gekeken worden naar de situatie in de regio, maar ook naar de specifieke achtergrond van de betrokken persoon met betrekking tot de mogelijkheden tot het vinden van een intern vluchtalternatief. Hoewel, volgens het CGVS, geen gevaar is voor het geweld in de regio van verzoeker, hetgeen verzoeker betwist, moet ook worden gekeken naar het specifieke gevaar voor verzoeker als jonge man van strijdbare leeftijd. Dit aspect werd niet door het CGVS onderzocht. Er is louter gekeken naar de beweerde veiligheidssituatie voor de doorsnee bevolking. De recentere nota's die werden uitgegeven door Cedoca waaruit zou blijken dat verschillende regio's veilig zouden zijn, werden niet gevoegd bij de bestreden beslissing en kunnen dan ook niet a posteriori wordt toegevoegd. Verzoeker verwijst ook naar de honderdduizenden vluchtelingen. Zo zouden er volgens UNHCR 425.000 interne vluchtelingen zijn en nog meer dan 2,7 miljoen vluchtelingen in naburige landen. Overeenkomstig UNHCR kunnen deze personen worden gezien als een onderscheiden sociale groep die nood aan bescherming heeft. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dat zijn district Kapisa wordt beschreven als rustig tot zeer rustig.

Verder voert verzoeker aan dat de informatie waarop het CGVS zich baseert niet werd overgemaakt, ondanks zijn verzoek hiertoe, evenmin is deze in het dossier aanwezig. Verzoeker meent dat er in de provincie Kapisa veel incidenten zijn en dat, gelet op de uiterst volatiele situatie en de nakende terugtrekking van de Amerikaanse en geallieerde troepen, niet kan worden volgehouden dat er een onderscheid per district wordt gehanteerd. De regering verliest terrein en het conflict zal zich uitbreiden, dus ook naar verzoekers regio van herkomst. Bovendien verwijst verzoeker naar het feit dat de beweerde recente informatie niet concreet in het dossier werd toegepast. Er is geen verwijzing naar de bladzijde, evenmin is er een concrete analyse. Bovendien is verzoekers district gelegen in het zuidwesten van Kapisa en niet in het noorden, waar het volgens het CGVS veilig zou zijn.

Volgens het CGVS zijn de districten Tagab, Nijrab en Alasay zeer onveilig. Verzoekers district ligt deels ingesloten tussen Tagab en Nijrab. Meer dan de helft van de grenzen binnen de provincie zijn gemeenschappelijk met door het CGVS als gevaarlijk beschouwde gebieden. Daarnaast grenst het district ook nog aan de provincie Parwan, die bekend staat als een gevaarlijke regio. Het CGVS beperkt zich dan ook dat een algemene verwijzing die onvoldoende is voor een appreciatie in concreto van het dossier van verzoeker. Bovendien wijst verzoeker erop dat nagenoeg alle omliggende districten als onveilig te beschouwen zijn en dat hij niet op veilige wijze naar Mahmud-i Raqi kan reizen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Op 13 april 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen met betrekking tot verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad van 21 november 2013 met nr. 113.650 werd de weigering van de vluchtelingenstatus bevestigd en werd, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de beslissing vernietigd en teruggestuurd naar het commissariaat-generaal. De

thans bestreden beslissing betreft dan ook enkel een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat het huidig arrest hiertoe beperkt wordt. Gelet op de in het hogervermelde arrest gedane vaststelling dat de asielaanvraag ongeloofwaardig was, werd geoordeeld dat er derhalve ook geen grond was voor de toekenning van subsidiaire bescherming van grond van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Thans dient dan ook enkel nog te worden onderzocht of er sprake is van een risico op ernstige schade omwille van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Hogervermeld arrest 113.650 vernietigde de initiële beslissing omdat geen duidelijke beoordeling werd gemaakt van de veiligheidssituatie in Mahmud-i-Raqi. Er werd slechts gesproken over drie onveilige districten Nijrab, Alasay en Tagab en drie rustige districten, Koh Band en de twee Kohistans en dat er in het administratief dossier geen afdoende informatie aanwezig was aangaande de situatie in Mahmud-i Raqi, het district waarvan verzoeker afkomstig is. Aan de commissaris-generaal werd de opdracht gegeven deze situatie nader te onderzoeken.

In de thans bestreden beslissing wordt enerzijds verwezen naar het UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 waaruit wordt geconcludeerd dat op basis van een analyse van de algemene veiligheidssituatie niet aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming dient te worden geboden. Vervolgens wordt, met betrekking tot het district Mahmud-i Raqi in de provincie Kapisa, geoordeeld dat op basis van de aan het administratieve dossier toegevoegde COI *“Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 5 december 2013 en het COI-verslag *“Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict”* van 20 november 2013, blijkt dat de situatie in Kapisa erg verschillend is tussen de zuidelijke en de noordelijke districten. In de bergachtige zuidelijke districten is er zeer veel AGE en ANSF activiteit. Het overgrote deel speelt zich af in het district Tagab, waarbij acties worden uitgevoerd langs beide zijden. Het komt hier bijna wekelijks tot gevechten en explosies, waarbij ook geregeld burgers om het leven gekomen. Occasioneel komt het ook tot een treffen in het district Nijrab. In de noordelijke districten die aansluiten bij de relatief rustige Shamali-vlakte en waartoe het district Mahmud-i-Raqi behoort, is echter amper sprake van dergelijke activiteiten. Aldus wordt geoordeeld dat de veiligheidsincidenten zich concentreren in welbepaalde districten. Er zijn talrijke incidenten in het zuidelijke district Tagab en de naburige districten Nijrab en Alasay. In de overige districten buiten het onrustige zuiden van de provincie, plegen de opstandelingen af en toe een aanslag op een hooggeplaatste overheidsfiguur. Betreffende het district Mahmud-i-Raqi wordt er melding gemaakt van één incident waarbij in februari het hoofd van de provincieraad ontsnapte aan een aanslag met een RCIED. Eén lijfwacht raakte bij deze aanslag gewond. Verder blijkt uit het zeer uitgebreide bronnenmateriaal dat zich in de periode van verslaggeving geen conflict-gerelateerde incidenten zouden hebben voorgedaan, noch dat er burgerslachtoffers zouden zijn gevallen in het district Mahmud-i-Raqi. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van algemeen willekeurig geweld. Voor zover als nodig wijst de Raad er op dat deze informatie op duidelijke wijze is terug te vinden in het rapport. Verzoekers verwijt dat er niet naar een specifieke bladzijde wordt verwezen doet dan ook geen afbreuk aan deze motivering.

Waar verzoeker aanvoert dat de hierboven weergegeven motivering niet volstaat, gaat hij eraan voorbij dat de motivering steunt op een nieuw COI-verslag van 5 december 2013. In tegenstelling tot verzoekers bewering, bevindt dit verslag zich wel degelijk in het administratief dossier. Evenmin blijkt dat verzoeker na het nemen van de thans bestreden beslissing geen inzage zou hebben kunnen verkrijgen in het dossier. Het middel wordt op dit punt niet aangenomen. Voor zover verzoeker ook nog aanvoert dat hij niet in kennis gesteld werd van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat een gebrek in de kennisgeving op zich niet leidt tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien heeft dit verzoeker niet belet om tijdig beroep in te stellen bij de Raad.

Uit de lezing van het COI-verslag blijkt dat dit verslag op zeer extensieve wijze melding maakt van voor zoveel als mogelijk alle incidenten die werden gerapporteerd. Gelet op de extensieve beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers district, weerlegt verzoeker, met de loutere verwijzing naar het feit dat zijn district grenst aan andere, als onveilig beschouwde districten, de beoordeling dat er in zijn district geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld, niet. Verzoeker toont niet aan de hand van concrete elementen aan dat deze beoordeling onjuist zou zijn. Waar verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende precies werd gemotiveerd met betrekking tot zijn verblijfplaats in het district, toont hij niet aan dat de veiligheidsanalyse die werd gemaakt van het district Mahmud-i-Raqi, onvolledig zou zijn. Aangezien er geen melding werd gemaakt van incidenten in verzoekers district, ziet de Raad niet in waarom dieper moet worden ingegaan op de regio in Mahmud-i Raqi waar verzoeker woonachtig was.

Verzoeker toont niet aan dat er zich daar wel conflict-gerelateerde incidenten zouden hebben voorgedaan noch dat daarbij burgerslachtoffers zouden zijn gevallen.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat Mahmud-i Raqi zich niet in het noorden maar in het zuidwesten van Kapisa zou bevinden, blijkt uit de kaarten bijgebracht door de verwerende partij en in het administratief dossier dat Mahmud-i Raqi zich wel degelijk in de noordelijke helft van de provincie bevindt.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de situatie in Afghanistan thans verslechtert en dat, ingevolge de aangekondigde terugtrekking van de internationale troepenmacht, een gedifferentieerd onderscheid per regio niet langer pertinent is, steunt hij zich op loutere hypothesen, niet van aard de veiligheidsanalyse van Mahmud-i-Raqi te weerleggen. Evenmin weerlegt verzoeker hiermee het standpunt, genomen op basis van de UNHCR-richtlijnen van 6 augustus 2013, dat een gedifferentieerde beoordeling van de veiligheidssituatie per regio noodzakelijk is.

Met betrekking tot de veiligheid van de reisweg naar Mahmud-i Raqi blijkt uit de hierboven reeds vermelde COI-verslagen, alsook uit het aan het administratief dossier toegevoegde COI-verslag van 5 december 2013 "(...) *Regionale Analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan*", dat Mahmud-i Raqi bereikbaar is vanuit Kabul via de districten Shakardara, Mir Bacha Kot, Kalakan en Qarabagh in Kabul en de districten Charikar en Bagram in Parwan. Aldus blijkt niet dat er zich in deze districten een situatie van willekeurig geweld omwille van een gewapend conflict voordoet.

Waar verzoeker verwijst naar de situatie van IDP's in Afghanistan, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, niet zou kunnen terugvallen op zijn familale netwerk. Verzoeker verklaarde immers dat zijn moeder en broers nog steeds wonen in het district Mahmud-i Raqi en er werd geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen, zodat, mede gelet op de beoordeling van de veiligheidssituatie, kan worden besloten dat hij zich bij terugkeer zal kunnen vestigen in dezelfde regio en er op dezelfde structuren als voordien zal kunnen rekenen.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat hij als jonge man van strijdbare leeftijd een risico loopt op gedwongen rekrutering door de Taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van de vluchtelingenstatus deze problematiek reeds heeft aangevoerd. Verzoekers verklaringen op dit punt werden ongeloofwaardig beschouwd, zoals bevestigd door het reeds vermelde arrest nr. 113 650.

De Raad is dan ook van oordeel dat de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT